

ВЕЛИМИР ПЕТРОВ

КЪРПЕЖИ

chitanka.info

Трябва да се отделиш, дори и малко, от жилището си, за да усетиш, когато се върнеш, колко ти е липсвало. Първо миризмата. Всяка къща мирише различно — на нейно си. Нашата си къща обаче мирише най-хубаво. На какво ли по-точно! Ами — на аромат!

Ароматен купаж-смесица, както му викат специалистите по парфюмите; от много и най-различни аромати. От нежни, та по-хубави. Дъхава симфония от вътрешносемейна любов! На онази омайна, влажно-топла милувка, гушната между вратлето и деколтето, под косите и ушето на любимото момиче. За мене Тя ще е винаги онова дългокрако момиче, с дългата дебела плитка. Момиче на моите години;

какво ни има на годините! Годините през които се наслаждавах още и още аромати — на деца с щастливо детство, вече изхвъркнали от гняздото, но оставили есенцията на младостта си; внуците — двуметрови пергиши, все още глезени от преситената кулинария на Мимето, едва ли не още търчаща след тях с лъжица поредно лакомство — една лъжичка за баба, една за дядо; една за мама!

Тръпчивата миризма на Приятелите — ту насладняваща, ту нагарчаща, или предизвикваща киселини — уви, на изчезване; всеобщото разделение помете фалшивото, крепящо се само на материални интереси, облаги и изпепеляваща завист. Боли когато загубиш дългогодишно приятелство по биологични причини; но триж боли разочарованието. Животът не ми го спести.

Най-любимата ми миризма, на пресни картини — опияняващият аромат на терпентиново масло, качествени бои и смола-дъвка или дамар. Също и миризмата на затоплена електроника, вентилирана от мъркация компютър.

Не на последно място — ароматното добро вино и доброто мезе. Наздраве, Миленко, имало още лимит да се чукаме за здраве!

В къщи съм си! Моят дом е моята крепост — е казал някой, кой ли беше, мъдър човек.

Кой де mine, се вторачваше в образа ми — можело, да не казват — би трябвало, да имам некротирани мозъчни клетки. Оглеждах се критично; няма такова тъповато нещо; все съм си умник и красавец. Пък и тъпондерите винаги са на мода; не им завиждат и просперираат.

Катетърът не ми позволяваше да сядам пред компютъра, който толкова много ми липсваше. Навихме едно одеало на стегнато руло, усукахме го и оформихме като спасителен пояс. Вече сяхах — също на цукало, без да дразня болезнено промушеното от твърдата шлауха. Веднага написах, за проба, разказ от пребиваването ми в Лас Вегас — Казино Беладжио, който излезе след седмица в брой 2 / 2005 на Стършел.

Ще рече — тествах мозъка си, че е непокътнат; от нормален, по-нормален. Значи имало и у мене нещо нормално! Кой ти го дава!

Епопеята с катетъра продължи необичайно дълго и с обществен резонанс. Повече от два месеца си беше неотлъчно в мене. Мъки, мъки! Казваха — да се махне, махнаха го една сутрин пробно, но до вечерта

не ми протече чешмата и да не получа нещо по-сложно, ми сложиха нов.

След време пак опитахме. Целият състав при моето джипи се вълнуваше, както и близки и далечни приятели и познати — запознати със случая; през час питаха дали поне съм прокапал. От дългата интервенция теренът се беше разранил и — болки и чудо. Клецах до течащата чешма, белким от шуртенето ѝ се сети да протече и моята чешма. Дойде ми на ума — като размразявах в големите студове тръбите с бензиновата лампа, дали и сега няма да се стигне до нещо подобно. Шептях си кандардисващо пиш-пиш-пиш — и накрая — прокапа, засили се и текна боязливо; вече можехме да съобщим в бюлетина за здравословното състояние на принца, че... ура!!! Получих поздравления лично от джипито, както и от хората му. Имаше повод да го полеем. Поляхме го.

Някъде през февруари-март, администраторката на русенското СБХ ми звънна: Вильо, вика, знаем, че си болен, но да ти кажа. Ще правим Пролетна градска изложба, отчет на русенските художници; избутай от тавана нещо, не е лошо да участваш и ти! Браво, бе! И ти! Нещо от тавана! Засегнах се и се навлякох с нещо по-топло, беше още зима; разшетях се в ателието и с голям хъс отупах три нови работи, като едната — от най-големите ми размери, другата — едно голо момиче в естествен ръст и една среден размер. На моето си художествено ниво. Знаех, че се доказвам пред себе си; и — че още съм жив и трудоспособен. Жив съм! Не личи ли!

Когато ме изписваха от Четвърто вътрешно, научих, че след шест месеца имам право, по здравната пътека, да ида в една от двете Софийски болници, за коронарография. Направление съм щял да получа от кардиоложката при която съм диспансеризиран; оказа се същата която ме прие в Интензивното отделение първа и с която и досега сме в добри отношения: лекар — пациент. Та, тя била в контакт с русенеца д-р Александър Доганов и периодично му пращала русенски пациенти. За съжаление, в момента бил в чужбина за месеци. Чукнах Е-майл до Света Екатерина, отговориха веднага, че ми определят еди-коя си дата и час за екипа на д-р Чирков. Имах и сантиментална подбуда. Брат ми Сашо, с десет години по-голям от мене, следваше литература и славянска филология, а на доброволни

начала тренираше боксьорите на Академик. Преди следването изпедепца този занаят, като взе диплом за треньор и съдия по бокс.

Той ме запозна със Сашко Чирков, негов състезател, студент, дребничко циганче; казваше, че е талантлив боксьор с рефлекс и с голямо бъдеще, ако се отдаде на бокса; не се отдаде! Чирков е трийсет и осми набор, аз съм трийсет и девети.

Веднъж, на вътрешен мач, му стоях в ъгъла, вях му с пешкира и пръсках с вода. Приказвали сме си за бокс; по него време бях вещ и в течение. С изненада и радост следях израстването му като личност и голям кардиохирург; считах го за мой човек!

През деветдесет и първа влезе в изложбата ми, на Раковска до площад Славейков; живееше през два входа, разменихме общи думички; така и не разбрах — позна ли ме... след трийсет години.

С уведомителното писмо изисквах да нося някои изследвания — ехокардиография, кръвни данни и какво беше — нещо друго, които после не погледнаха, щото не вярвали на провинциални изследвания. Защо ми ги искаха тогава, само затворих пари и време. Пари и за пътни, хотели... там таксито и болнични такси... само да повторят тия изследвания и да ми определят дата за коронарографията след месец. Патили ме осведомиха, че ще ме ожулят с дарение, въпреки платената здравна пътека. Да съм се облечел с нещо по-износеничко и да повтарям, че съм инвалид-пенсионер, с мизерна пенсия; което си е баш така. Нямало да ми се размине, но да е по-нежничко.

След месеца не ми се размина, хем бях в стар анцуг и домашно плетени вълнени, различно шарени чорапи — според наличната, многократно плетена и разплитана прежда и изтъркано сабо — инвентар от ателието ми и оплескано с бои. Приемчикът ме огледа с око на ювелир, мерещ каратите, недоволно подсмръкна и рече — най-ниското дарение е триста лева, по-малко не може. Благодарско и на това. Следващият, дочух, го ожулиха шестстотин лева.

Престижна работа е това Света Екатерина!

Още отвън сградата внушава респект — издигната от терена като пантеон; разчупени остъклявания, също шлифован диамант. Помпозни двери и фойе като в западните списания. Един стъклен буркан до тавана — асансьорът! Плъзга се бавно и без да искаш се заглеждаш под полите на издигащите се дами. Чакащи има, не е като да няма. Столовете за тях са от модерен трактор, комплектовани по няколко,

метални, пресовано извити и с големи, колкото петдесет стотинки, дупки — навярно лесно да се оттичат, ако се напишкаш от страх. Разни гишета. Респектира електронно табло — трябва да си завършил специални курсове, за да разбереш кого, кога и къде го викат. Накрая от близка стая изхвърква разлютенa оса и устно дублира таблото. На вратите пише Не влизай без повикване, но влизат да питат и то за съвсем друго. Идилия!

В калабалъка умело, като на слалом, жонглират уядени сестри с карминени нокти, нежно придържащи димящи кафета. Много кафета, много нещо. И ухаят. Цялата Света Екатерина ухае на кафе и на предчувствия, че нещо фатално ще ти се случи.

Имате усещането, че сте в елитна картинна галерия. Само, че в галериите няма толкова посетители. Жалко! Всички стени, ъгли, чупки и най-невероятни места, са професионално аранжирани с добро качество картини, графики и декорации. Казват — били дарения. Ще рече, че нашего брата художникът, бая е закъсъл от към сърцата, та благодарен да дари, при безпаричието в гилдията. Културна работа, ще знаете!

Някой и друг още преглед и ме настаняват в стая за двама. Да си даваме кураж. Единият винаги е с ден по-напред в програмата и въвежда другия във вътрешния ред и подробностите на тукашното битие. Уж е пет звездички заведението, а си няма тоалетна хартия, сапун и кърпи. Трябвало да си ги носиш. Поръчвам по джиесема на булката, за утре.

Докато уж това-онова и минава визитацията. Начело с д-р Чирков. След като разпитва отговарящата за мене докторка — кое-що ми предстои, си казвам думичките, напомням му за бокса... другите чинно слушат, а Чирков слядко, слядко (той така говори миеко) ме успокоява, да не се тревожа, утре ще видим, ще погледнем и ще решим какво ще те правим и оправим. После ще си приказваме, нали!

Щом казва, успокоих се, наспах се и рано-рано се окъпах, обръснах където искаха, а то — май навсякъде. Щото ако нещо се случи, екипът е готов, грабват ме и с ъглошлайфа ми отварят гръдната кошница... я — в коридора колко народ се разхожда със закърпени с телбод за кашони гърди юнашки!

И зачаках, нервно, разбира се. Цаката му е да можеш да чакаш, да знаеш да чакаш. И дочаках — късно следобед, като излязла от

журнал, сестра ме поведе по разни здрачни коридори — лабиринти. Имах чувството, че иска да си заличим следите и, че дори повтаряме някой и друг коридор. И други чувства, леко страхливо, пропълзяха в уплашеното ми въображение — вървейки на метър пред мен, сестрата ми заприлича на онзи екземпляр-клакьор, от същия вид, който води стадото на заколение и миг преди палача, ще кривне в съседна стая. Съседна стая ли... ами ако иска да ме отведе в съседна стая и каквато е секси ме награби и ми направи нещо... коя ще ме вземе после такъв един, прелъстен и изоставен. Не съм добре, нали, драги ми Читателю; че кой ще е добре, като знае — че след минути ще му бръкнат в сърцето. В окото да ти бръкнат — как ще се чувстваш... а това е Сърце! Разбрицано, но си е мое!

Доизчакахме да изнесат предния пациент, ведно с екипа му. Конвейърът работеше нон-стоп.

Ако Драгият читател е минал вече тази процедура, нека прелисти страница-две. На някой, все пак, ще му е интересно как стават тия работи. Поне на мене ми беше интересно. И друго е интересното — гледах на всичко това, като зрител, като кино; все едно, че не е на мене и в мене, а на чужд човек.

Първо трябва да кажа, че не се усеща нищо; нито болка, нито нещо друго. Предварително знаех, че има два подхода — през слабините или през китката. Екипът беше закачулен и неузнаваем — както при кацането на Луната. Попитах — кой е д-р Чирков; а, че той тази сутрин замина за Берлин. Еее, що ли ми каза — утре ще видим, после ще си приказваме.

Започнаха ме от слабините. Спокоен и уверен глас през цялото време, като диктовка, коментираше какво се прави — всичко се записва на видео. Щяло да ми се допишка при вкарването на контрастното вещество, да съм си пишкал спокойно.

Дишай дълбоко, задръж, пак дишай нормално. Нещо се умълчаха и се огледах. Залата изглеждаше огромна по площ, с надвесени грамадни конструкции, като в атомна електроцентрала. Сложна и тежка апаратура, а-а да се стовари отгоре ми. Раздвижи се безмълвно, дори леко ме притисна; пак се вдигна; ясно, насочва се. Основното осветление загасна, полуздрачи се. Светнаха отляво три почти метрови монитора и приковах поглед в тях. Не съм усетил кога са вкарали, каквото там се вкарва, с миникамерата и нежна светулка започна

пътешествието си по кръвоносните ми съдове. Изненада било, че са чисти от към плаки, холестероли и прочие мазнотии; интересно какво е предизвикало инфаркта на миокарда. Обадих се — мисля, че е на психическа почва, преживях силна негативна емоция.

Разказах им:

Американската ни снаха, съпруга на синът ни, подучила петгодишният ни внук да казва, че не обича българските си баба и дядо, щото били лоши. Казаха ми го добри хора. Засмях се, направих се, че е на шега, но после, нощем, преживявах цялата грозота на ситуацията, а имаше и предистория; и — фарк! Нали съм, пусто, емоционален тип!

Следях светулката, накъде се вре из дебрите на проблема. Често противотежестта ми закриваше видимостта и губех представа какво става.

Честно казано, май нищо не разбрах. Увеличението беше многократно; на еднометровия екран се виждаше частица от пулсиращото сърце или така си представях. Гласът даваше команди и искаше различни номера от нещо; мисля че става дума за... как се казва... абе, нещото с което се навлиза навътре; нещо като гъвкава тел... грубо казано.

Видя се запушването, току в сърцето; опитите да го отпушат се проваляха. Стори ми се, че не им достигна дължината на носача; него номер май го използвали при предния пациент. Може и да греша. Съвещавах се какво да ме правят; изнесоха ме с притискаща тежест върху слабините. Мина без цепене на гърдите. Засега.

Изкарах безсънна нощ, да не би да размества тежестта и да стане тежък кръвоизлив. Стана ли, не стана ли — слабините ми дълго бяха морави, после сини и накрая зелени от подкожни кръвоизливи.

При изписването ми връчиха епикризата, заедно със стандартна цветна схема на сърцето с кръвоносните съдове и мястото на запушването, както и измененията вследствие на тежкия инфаркт.

Кардиоложката, към която бях прикрепен, ми обясни всичко подробно.

Представете си сърцето, което е голямо колкото юмука на съответния човек. За хранене с кръв на самото сърце, отгоре има три отвора, които преминават в нещо като три чепки грозде, без зърната. Тая разклонена мрежа покрива цялото сърце.

Най дясната чепка, която храни и митралната клапа, на около два сантиметра от отвора е сто процента запушена. Не могли да я отпушат — била калцирала. Неправилно съм бил лекуван в Русе (!!!), късно съм отишъл при тях; трябвало веднага (!!!), когато съм проходил. И друго: нормално трябвало да съм умрял още при инфаркта, но съм притежавал рядко срещан феномен — естествени байпаси; от съседната лява чепка към запушената, се новообразували съединяващи съдове и захранили поразената страна. Сигурно на младини съм имал претоварвания на сърцето, които са спомогнали за това.

Ами да! Обичах да плувам под вода на големи разстояния; петдесетметровият басейн ми беше малко. На Дунава обичах да се фуклявя, ако имаше заслужаващи внимание мацки; винаги имаше! Поемах дълбоко два чувала въздух и се гмурвах от Влашката канара, напреко на течението. Гребях под вода стръвно, до премала; въздухът се свършва, сърцето ми ще се пръсне от недостиг на кислород, но нали съм фукльо... Течението ме е отнесло далеко и някои си мислеха, че никога няма да се покажа вече. Номера! Тогава именно ще да са се появили тия спасителни съдове. Може и от подводния риболов от Созопол до Аркутино. Или поне така си го обяснявам.

Пораженията са си поражения — митралната ми клапа функционирала едва трийсет процента и в бъдеще ще се наложи ремонт на сърцето със смяна на клапата и отпушване на тромба. Но засега да не сме дърпали дявола за опашката! Ще съм го докарвал от регулиращи и компенсирани лекарства.

Лекарствата — от ден до пладне. Организмът свикна с тях и ми поставиха диагноза: Развиваща се сърдечна недостатъчност. Краката ми отичаха, станаха като греди от застойна лимфа. Гълтах диуретици с шепите. Запъхтявах се, въздухът не стига.

От Интензивното ми предложиха да се включа в програмата за тестване на новото лекарство Толваптан, било панацея, тъкмо за моя проблем.

Нали е за добро, приех.

Американо-японска фирма, със филиал в Швейцария; всички данни взети от кръвните ми проби, попълнени въпросници, кардиограми и прочие, им се изпращат веднага по Интернет и ДиЕйчЕл. Трябваше, като за начало, да полежа няколко дни в Интензивното при тях. Вече не като пациент — Слава Богу! Тогава ми

се случи случка, която многократно предизвикваше смях, между персонала, в иначе не веселото отделение. Следобеда постъпи доста възрастна жена, в тежко състояние. Настаниха я зад остъклената стена, срещу погледа ми. Гледах как се суетяха около нея; тя се съпротивляваше, риташе; дълго я увещавах. Спомних си как се държах и аз — упоен от силните лекарства. Това продължи дълго, докато я приспаха принудително. През нощта, дълбоко спящ, усетих нечие присъствие близо до мене. Аз имам една придобивка от войниклъка, като граничар на южната граница. Когато дневалният ни събуждаше за наряд по границата, шепнеше на ухото, да не буди другите, капнали за сън. Скачах на секундата. И сега същото усещане. Отворих очи и — бабата, чисто гола, с провиснали датчици и маркучета, се гласи да легне до мене. Представете си едно лице — като на Мишел Симон в ролята на Квазимодо; с проскубана плешивееща бяла косица, тесни рамене и надолу като торба, съдържанието на която е изтърсено — като спарушена круша. Криви тънки крачка и безумен поглед. Не се сдържах и кряснах — сестра, бързо тука!

Светнаха лампи, пристигна екипа — не могат я откопчи от мене. Бил съм нейния мъж и това си е!

Тестването на Толваптана мина; малко досадно с тия безкрайни вземания на кръв, кардиограмите; и то по време не винаги удобно за мене. Какво да се прави — на тия хора дължах живота си; бяха толкова всеотдайни и пак да ме повикат — пак ще се откликна. Като свърши тестването и спряха Толваптана, отново започнаха проблемите със сърдечната ми недостатъчност — задържане на вода.

Тия процедури ме вдъхновиха за един разказ — „Плацебо“, поместен в Стършел, брой 41 / 2006.

Реакцията на едната докторка, навярно не отчитайки, че този разказ е все пак — хумор и свободно предизборно съчинение, била — сега хората неправилно ще се страхуват от участие в тествания! — Както каже! Може и да е права.

С развиващата се сърдечна недостатъчност трябва нещо да се направи! Кардиоложката ми, ми натякна — аз нали ти казвах да изчакаш д-р Доганов! Сега той може да се направи на обиден, че си предпочел д-р Чирков и да не те приеме; а аз мисля, че той може да ти помогне.

Вечерта седнах пред Пе-Ко, поставих на търсачката Гугъл задача — д-р Александър Доганов и така научих Е — мейла му. На един дъх написах каквото си мислех и му го пратих. На сутринта го препрочетох — установих, че е бая преоразмерено.

Доганови са ни почти съседни; всеки ден минаваме покрай тяхната къща по няколко пъти.

Баща ми (1896–1971) беше набор и приятел със стария Александър Доганов, чието име носи Сашо.

Помня го как, когато ние — децата, го поздравявахме, винаги отлагаше учтиво мека фасонлия шапка. Беше едър и суров наглед човек, с тежък бастун. Вземаха го и го връщаха от болницата с файтон.

На стари години, Докторът се шегуваше:

— На младини хората казваха — мина д-р Доганов! После хората казваха — мина д-р Доганов с файтона. Сега вече казват — мина файтонът на д-р Доганов.

Доганови произхождат от Любен Каравеловия аристократичен род. Всичките — учили по Швейцарията, Австрия и Германия.

Старият Доганов беше един от основателите на съвременната Русенска окръжна болница.

Синът му — Роман Доганов е основател на кардиологията в тази болница. Кардиологът Слави Попов, съученик на брат ми и от там — мой приятел е най-добрият му ученик и пое щафетата. И той изкара тежки инфаркти, приближава осемдесетте. Сашо пък, е неговият най-добър ученик и той му слага стентове. Приемственост!

През 1976-а година, по линия на СБХ, с много трудности и пресяване, ни организираха специализирана екскурзия до Италия, по галерии и музеи. Първият ден от програмата ни загубиха в музея на милицията, да ни наплашат да не избягаме от България, че инък лошо ни се пише на нас и семействата ни! На една снимка, колкото цяла стена, в цял ръст, беше изтипосан Роман, в момент когато уж предава шпионски материали на брат си в Западна Германия.

Една от дивотиите на Онова време. Чудеха се как да го дискредитират, че нещо им мътеше водата. Нищо не излезе и от този фишек. Мина доста време. Позабравиха се нещата, а Роман почина след четвъртия си инфаркт.

Прилагам писмото ми до Сашо:

От:

Тема: Нестандартно писмо...

Date: Sat, 22 Jul 2006 19:46:01 +0300

До: d-r Al. R. Doganov

Драги Докторе,

През лятото на далечната 1953 година, след завършване на VII-ми клас и приемането ми в прочутото Русенско Техническо училище, бях с последна възможност, на пионерски (тогава септемврийчета) лагер в село Балани, Габровско; това беше трудно, почти невъзможно да се вредиш от деца на разни заслужили за новия строй; майка ми използва, че е администратор в Педагогическото училище и... така ставаха тия работи.

Лекар на русенската ни колония (лагер), беше татко ви — Роман, наш почти съсед. Разбира се, с младата си и хубава булка и бебето Сашко.

Докторът го даваше спортно, с къси тиролски мешинени панталонки, с еделвайс на презрамките и караше колело. Сашко беше курдисан в една голяма туристическа раница, пристегнатата под мишничките му и — на гърба на татко си.

Сега изчислявам, че е бил... пардон — сте бил или малко под или малко над една годинка. Докторът ви носеше така на всичките ни походи, а където велосипедът не можеше да се движи или спукал гума по неравния терен, го тикаше, а раницата с бебето я носехме ние — две момчета, че бяхме вече големи и яки пергиши.

Бате Роман се държеше свойски с нас и възрастовата разлика не личеше; уйдисваше ни на игрите. Шегуваше се, че сега ние носим бебето, а като порастне — то ще ни носи... Дано не ни се случва.

После — в годините, сме бивали с него често по Дунава или на маса при художника Попето и си спомняхме тия епизоди.

Тая история снощи я разказах на д-р Анна и мъжа и, с които и с жена ми отупахме бутилка Титчърс, палнахме и

скарата, с каквото и се полага.

Ачо ми е фен по литературно-хумористична линия и знае почти всичките ми разкази едва ли не наизуст. Аз, сигурно знаете, поне от училище са Ви водили по изложби, съм художник, но последните 15 години (човек като остарява деградира — перна ме нещо съчмата и прописах хумор), съм стършелов автор и издадох някоя и друга книги. Докато си тракахме ледчетата в шотландската ракийка, Ачо разказа спомени за съвместните Ви подвизи по тази линия, като съквартиранти през студентството.

Името ви бе на прицел, щото Анна, си е наумила да ме праща при Вас. Тя отдавна ми го разправяше, но аз съм дебела глава. За какво иде реч:

На 19 ноември 2004 година направих масивен инфаркт на миокарда (правилно ли го казах), бяха ме отписали и пуснали жена ми да се сбогуваме... и прочие — това го имам описано в разказ. Прескочих... На петия месец решиха да ме пратят за коронарография — някъде април 2005; Анна уреждаше за Вас; Вие бяхте някъде в чужбина, имало е и двама русенци преди мене. Доктор Чирков ми е набор и се знаем още от младини — брат ми Александър Петров, като студент по литература, беше на доброволни начала треньор по бокс на Академик и Чирков му беше едно от състезателчетата. Аз се въртях около тях и съм стоял в ъгъла му на един-два вътрешни мача и го пръсках с вода и забърсвах с хавлията. Та и по желание на други хора, отидох при него, докато чаках ред при Вас. Направиха ми коронарография с окончателна диагноза:

ИБС. Едноклонова коронарна болест. Състояние след обширен преден МИ — 2004 г. Тежка ЛК-дисфункция. Митрална инсуфици. — II ст. Аортна инсуфици. — I ст. Релативна трикуспидална инсуфици. Нискостепенна БАХ. Хронично предсърдно мъждене. СН-III кл. NYHA. АХ-III ст. Дислипидемия. Обезистас — III ст. Съст. след емболектomia на а. поплитеа дextrа.

Но не предприеха нищо за стент или бай пас.

Анна не знае за това ми писмо. И ще Ви търси по моя случай — тя вярва, че при Вас ще може да се отпуши това 100%-во запушване... и, може би, ще спре това оттичане на крайниците;

Междувременно бях опитно зайче за тестване на ТОЛВАПТАН, изглежда не съм вземал плацебо, щото докато го вземах бях се оправил, след края на тестването, пак отичам... лелеее, че дълго писмо стана, сигурно няма да го прочетете... С какво ли око ще погледнете на него.

С голямо уважение: Велимир Петров

Прави му чест на д-р Александър Доганов, че още на другия ден получих стегнат джентълментски отговор. Усетих ясни знаци, че е продължител на семейните традиции — за точност, почтенност и професионализъм. Прилагам отговора му:

От: Alexander Doganov

Тема: По-скоро стандартно писмо — отговор

Date: Sun, 23 Jul 2006 18:54:14 +0300 (EEST)

До: velimir.petrov@dir.bg

Ще се обадя на Анна в момента в който проработи апаратът ни — чакаме важна част от Виена. Ако мога да направя нещо, ще го направя. Но това след като направя коронарография.

Не съм голям интернетаджия. Съсипваща работа и безкрайни пътувания, само по работа, по света. Миналата година прелетени около 150 000 км.

Сашо.

Само след три дни по телефона ми звъннаха, да се явя на 04.IX.06 в 08:00 часа в Национална кардиологична болница, бивша Трета градска, при екипа на д-р Доганов. Да си нося... тия работи вече ги знаех, не знаех само... колко ще е дарението.

Явих се. Процедурите ми бяха ясни и бързо се оправих. Нямаше картини по стените и петзвездно хотелско обслужване, но имаше тоалетна хартия, сапун и кърпи. Дойде Сашо, с брадичка и мерак да ме отпуши. И на другия ден наистина ме отпуши. Влязоха през китката на дясната ръка. Гледах внимателно и почти разбиращо. Видях светулката като долази до черната точка. Разбиваха я със струи хепарин. При стрелбата се размътваше, май изсмукваха мътилката, избистряше се и пак изстрелваха струя. Така дълго време; не се сетих да броя колко пъти. Не ми беше до това. Радостен глас — проби се! Разчистиха отвора и сложиха дванадесет милиметров стент — тръбичка, която разшириха с балонче, да се опаянти добре в кръвоносния съд. Сложиха ми една лепенка на убоденото място. Като я свалих след ден-два, имаше само едва забележима точица, като от инжекция — деликатна изработка!

На другия ден, като ме изписваше, д-р Доганов — Сашо, ми отдели достатъчно време да се наприказваме, при тая му напрегната програма.

Даде ми напътствия, като как ще е по-нататък. Да не съм се надявал на драстично подобрене, ще проличи след време. Имало и една много добра вест — състоянието на митралната ми клапа било много по-добро, отколкото по времето на прогнозите на чирковите хора. Само да не съм се наемал да преплувам пак Дунава. Посмяхме се, поиска ми се да му целуна златната ръчица и го направих уж на шега; но за мене не беше шега. Казах, че съм длъжен да попитам, какво дължа за всичко това. Реагира остро, ама много остро! Никога в тяхната болница, освен направлението по здравната пътека, не са взимали нищо! И няма и да взимат! Да се знае! Щото хората, нали ги знаем, какви ли не слухове разпространяват.

Мина месец от това: за мене — събитие. Писах му, че всичко е наред, сякаш престана тази развиваща се сърдечна недостатъчност; не задържах застойна вода, не ми се подуваха краката и качвам четиритях етажа на един солук! Все пак се чувствам задължен и какво ще каже, да му подаря моя картина, какъв тип харесва. Ето отговора му:

От: Alexander Doganov

Тема: Re: Относно един месец...

Date: Tue, 10 Oct 2006 06:30:07 +0300 (EEST)
До: velimir.petrov@dir.bg

Наистина, страхотно се радвам, че има някакво подобрене. Благодаря за предложението за картина, но аз не съм нито добър познавач, нито ценител. Това по което съм луд е музика и книги.

Ще се обадя при идване в Русе.

Сашо.

Няколко думички...

Драги Читателю, стига съм те занимавал със сърдечните, в анатомичен план, патила на един — в доста напреднала младост, с разбиращо здраве, но в някои отношения — прекалено здрав, художник.

Време е да запиша черно на бяло ония сантименти, които — лежейки в Четвърто вътрешно, написах на ум. Сигурно ще има и други, засега нямам представа какво ще се пръкне на белия лист. И дали вътрешната ми цензура ще го допусне да остане. То — дума дуп... пардон, дума отваря! Ами — да видим какво ще произлезе от добрите ми намерения.

И все пак — приятно четене!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.